

работникъ и нѣма педя земя, за да си посади поне едно чайно дръвче.

Татко ѝ се съгласи съ радостъ.

Пе сама сложи чая отъ своето дръвче въ едно малко сандъче и го занесе на търговеца.

Търговецътъ си замина за града заедно съ стоката си. Стига въ града.

Ето излизатъ работниците отъ търговския складъ на чай. На раменетѣ си носятъ сандъчета съ чай. Тѣ носятъ внимателно своя скъпъ товаръ. Носятъ и малкото сандъче на Пе.

Търговцитѣ викатъ подире имъ:

— Носете ги предпазливо и не ги слагайте на земята, когато си почивате,

защото отъ това ще се развали чая.

Отъ склада следъ туй ги товарятъ на параходи. Туй чайнитѣ листенца се разносятъ отъ търговци и работници по цѣлия свѣтъ. Листенцата отъ дръвчето на малкото китайско момиченце Пе, попаднаха въ чайника на нейния чичо, който като ги попари, дълго сърба отъ плоската чаена чаша.

Отъ чая се издигаше пара, въ кълбата на тая пара бедниятъ работникъ, сякашъ виждаше братовата си сѣнчеста градина, въ която около чайното дръвче се мъркаше синята рокличка на малката Пе.

Ярославъ Сиѣжинъ

АПРИЛЪ

Априлъ, априлъ, априлъ,
ти всѣкога си милъ!
Днесъ, сжщо като лани,
полета и балкани,
и свѣтлий небосклонъ
посрещатъ те съ поклонъ.
Поъзъ всѣка твоя стъпка —
пониква росна пжика,
подъ бързия ти кракъ —
остава пѣстьръ знакъ.
И вредомъ дето минешъ,

не спирашъ да починешъ,
а кичишъ съ вѣженъ цвѣтъ.
И сякашъ цѣлий свѣтъ —
ливади и долини,
разцѣвнали градини —
очакватъ те съ копнежъ
за твоя погледъ свежъ.
Така е отъ години
подъ небесата сини.
Априлъ, априлъ, априлъ,
ти всѣкога си милъ!

Ненчо Савовъ

